

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 155. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068608480/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

undret og venlig Minc. Som en bange Hind, der fra sit stille Skjul skimter Jægeren, ilede hun ind i sit Hjem og kunde for Hjerterbanken neppe berette Christiane Grunden til sin Ængstelse; og da hun om Aftenen sagde sin Charles Godnat, og han slyngede sine smaa Arme om hendes Hals, traadte Taarerne i hendes Øine, og hun bad Barnets gode Engel at skjule det for alle speidende Blikke. Den forsvundne Tids Begivenheder havde indgivet Claudine en Skræk for at miste sin Søn, som man næsten kunde ansee for sygelig, thi uagtet hun sagde sig selv, at hun i sin nærværende Stilling var uafhængig af sine Paarørende, saa forekom det hende dog, som om der ventede hende en Forfølgelse, dersom man opdagede hendes Skjul.

I Nattens Eensomhed krydsede tusinde foruroligende Tanker gennem hendes trætte Hoved. Af og til havde hun hørt fra sin Onkels Huus gennem Madame Lyng og Susanne, med hvem hun underholdt en ikke just levende, men dog heller ikke uddød Brevvexling. Hun vidste, at Grosserer Valler allerede for adskillige Aar siden var gift igjen med en formuende Kone af engelsk Herkomst, og han gjorde, hvad man kalder et stort Huus, og at den gamle Susanne, som var sat paa Pension, nu levede hos sin Cousine, den gode Madame Lyng. Paa sine gjentagne Spørgsmaal om Efterretning fra Ferdinand havde hun først i den senere Tid faaet det Svar, at hans Fader Justitsraaden nu var ligesaa tilfreds med ham, som han i fordums Dage havde været det Modsatte, thi nu havde han Glæde af Sønnen, der var fordelagtigt etableret og gift i Genf. I en søvnløs Nat drage de ved Tidens Haand afblegede Billeder med friske Farver forbi den vaagne Sands. Claudine søgte at berolige sig ved Erindringen om sin Onkels Character, og fandt Grunde til Trøst og til Frygt i sin Kundskab om denne. Paa den ene Side trøstede hun sig med, at Grosserereren i ganske nye huuslige Forhold og Omgivelser vistnok ikke vilde opsøge en Niece, der saa lidt kunde smigre hans Forfængelighed, fremdeles at han ogsaa var for retsindig til uden Nødvendighed at ville forurolige hende, og altfor letsindig til at lægge sig hendes Skjæbne paa Hjerter. Men paa den anden Side vilde hans store Forfængelighed og verdslige Tænkemaade altfor meget finde sin Regning ved hans Slægtnings Forbindelse med en Mand som Baronen, saa at Denne, dersom han vedblev at gaae den Vei, han havde begyndt, vilde finde en mægtig Allieret i Grosserereren. Tanken om den strenge og vistnok fortørnede

Tante Malfred var endnu mere afskrækkende. Ak! sukke de bekymrede Claudine: En Anelse siger mig, at mine rolige Dage ere forstyrrede, at onde Tider ere mig nær.

Hun reiste sig i Sengen og saae ved Maanelyset, som skinnede ind i Værelset, den lille Charles, hvis Kurveseng stod for Foden af hendes. Han laae i dyb Søvn, med sine smaa Hænder foldede over Brystet. Andægtig foldede den unge Moder ogsaa sine, og sagde: Han er sovet ind med sin Aftenbøn paa Læberne. En trøstelig Følelse griber mig ved dette Syn. O du, som lod en Straale fra din Guddom falde i min forvirrede Sjæl, da jeg i hiin høitidelige Time bragte mit faderløse Barn til din Helligdom, indviede ham til dig, og lovede dig at være en trofast Moder, du veed, jeg har holdt mit Løfte. Herre! hvem de gode Aander alle tjene, send en Engel til at bevogte denne Uskyldige i dette stille Tilflugtssted, som ingen onde Ord eller Følelser have besmittet, men som er helliget dig og Kjerligheden!

Enhver Bængstet, der med fri Samvittighed kan bede en Bøn som denne, vil sikkert erfare, ligesom Claudine, at Engelen allerede staaer ved hans Leie, og bringer Ro og Hvile.

Om Formiddagen pleiede Baronens Gæster sædvanlig at gaae deres egne Veie, og paa disse Timer sneg han sig som oftest til den stille Bolig, hvor han almindeligviis, især paa varme Dage, kunde vente at finde Claudine under Kastanietræets tætte Skjul.

Da han indfandt sig paa den Dag, vi her omtale, havde hans Ansigt et besynderligt Udtryk, der bebudede noget Usædvanligt. Efter et Par ligegyldige Ord sagde han: En Hændelse, ikke noget Spioneri fra min Side, har opdaget mig det Halve af den Hemmelighed, De ikke vilde betroe mig. En gammel Bekjendt af Dem har igaar mødt Dem og strax gjenkjendt Dem. Han nævnede Deres Navn for Dem, der fulgte med ham, og da de kom hjem til mig, blev jeg bestormet med Spørgsmaal, som jeg naturligviis ikke indlod mig paa at besvare. Den, som roste sig af at kjende Dem og Deres Familie, forsikkrede forresten, at De var bleven gift i Mecklenborg med en riig Kjøbmand; om De var Enke, eller ved hvilke Skjæbnens Omskiftelser De var kommen til denne Egn, i en saa lidet glimrende Stilling, var han meget begjærlig efter at erfare.

Claudine svarede alvorligt: Ja desværre! jeg har vel tænkt mig, at noget Saadant var Følgen af dette Møde.

— De seer altsaa selv, kjæreste Veninde, hvor usandsynligt det er, at